

ISSIZ EVİN KEDİSİ

*Gülün çevresi dikenlerle doludur.
Rayihası, kanattığı yerin merhemidir.*

ROMAN

AHMED
GÜNBAZ
YILDIZ

ISSIZ EVİN KEDİSİ

Ahmed Günbay Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | 4775
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 237

EDİTÖR

Ümran Tüzün

KAPAK TASARIMI

Yasin Çetin

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Kasım 2019, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-3166-5

9 786050 831665

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT

Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3

Baha İş Merkezi A Blok Kat:2

Avcılar / İstanbul

Sertifika No: 44451

Telefon: (0212) 412 17 77

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ISSIZ EVİN KEDİSİ

Duyunca ağızımda dilim kurudu, susuşum ondan...

Sevdaya kanılmaz, doyuş yalandır.

Hasret sarmalında kavurma beni...

Bahtımsa sensizlik, halim yamandır,

Özlem rüzgârıyla savurma beni...

Dizaynı ve şirinliğı ile görenleri büyüleyen bahçe, uzun zamandır sessiz ve sakindi. İhtişamlı duvarlarla çevrili villanın, bahçesi kadardı Berinay'ın dünyasının büyüklüğü... Yüreğini cenderede sıkıştıran, kahredici korkularına rağmen, rengârenk açan güllerle, buruk bir sohbeti vardı. Bugün gözlerine çok farklı görünüyordu bahçe. Güllerin renkleri sanki her vakit bu kadar canhıraş değildi. Adeta büyümeden solduklarını hissettiğı çiçekler değişik bir manzara sunuyordu bugün Berinay'ın gözlerine. İçinde her gün biraz daha büyüttüğü bu vehme rağmen gönlünü büyüleyen, yaralarına merhem süren figürleriyle gülümsüyordu ona çiçekler.

İklim, artık kocayan bahar aylarının yaza geçiş dönemindeydi ve hararetini hissettirmeye başlayalı çok olmuştu. Sıcaklar artmasına rağmen havada, ılık ve güllerin rayahasını soluklandırın, içinde durmaksızın kanayan ve deva bulmaz yaraların vehmine merhem olmaya çalışan bir esinti vardı... Güllerin karşısında efsunlu gözlerle beklerken sitem doluydu

yüreği... “Gül, sakla dikenlerini! Yaram var, har senin olsun!..”
diyor ve içli bir sesle devam ediyordu güllerle konuşmasına:

“Dayanamam daha fazla kahırlanışa, umutlarımı tüketir
yüreğimde koyulaşan efkâr, hicranım kanar.

Gül, sakla dikenlerini! Yaram var, har senin olsun... Sev-
gilerin baş tacıymış şefkat. Dikenlerini sakla, rayihanı ver,
nefeslensin ciğerlerim, ihtiyacım var..

Yüreğinden arsızca sevdası çalınan, haksızlıkların en çekil-
mezine uğratılmış, ıssız evin kedisiyim ben.

Bülbül kıskansa da muhabbetimizi, aldırma sakın.

Cömert davranmalısın, gamla doluyum. Gözlerim başka-
sına açılmamış yapıklarının sihirli desenlerinde rahatlasın.

Misafir et gülşeninde, umutsuzum. Bu defa mahrem gezin-
mesin gönül yurdunda. Seninle baş başa kalalım ki sır versin
yürek...

Anlaşalım, yalnızım, çok doluyum, anla beni... Bülbülsüz
olsun vaktin ben geldikçe... Aşkın en lirik mısralarıyla kanasıya
karşıla beni, sohbet istiyor gönlüm. Yok, deme!... Merhem
olmalısın sargı tutmayan yaralarım.

İki kişinin masalsı hikâyesiymiş aşk. Bülbülü kıskanışım
ondan... Paylaşılır şey değilmiş sevgili.

Efkâr doluyum yıllardır, sana gelişim maziyi yaman dep-
reştirdi duygularımda.

Sen, masalsı sevdaların değişmeyen âşığıydın; beni öyle yön-
lendiriyor hissiyatım.

Gül, sakla dikenlerini yaram var. Gülşeninde misafir et,
gamlıyım, efsunlu rayihanı merhem et nefesime, sargı tutma-
yan hicranlarımın tabibi ol..”

Berınay’ın dünyası yıllardan beri muhteşem villanın yüksek
duvarlarının arasında saklı kalan ve herkese mahrem olan gi-

zemli bahçesi kadardı. Abisi ve dayısı kalmıştı hayatta. Onlar da yıllardan beri talihsiz bir olaydan dolayı cezaevindeydi.

Varlıklı bir ailenin kızıydı Berinay. Henüz otuz yedisinde, dünyalar güzeli, yüreği gamla dolu bir kadındı. Eşini ve babasını da kaybettikten sonra emektar bakıcıları Hulusi, eşi Ayşe, kızları ve damatlarıyla kalmıştı. Hulusi'nin eşi Ayşe ve kızı Gizem'le damadı Yusuf da olmasa, konuşmayı bile unuttu neredeyse.

Berinay'ı hayata tutundurduğu kadar tedirgin de eden tek şey, biricik oğlu Saltuk Buğra'ydı... Henüz on yedisindeydi, on sekiz yaşına günler kalmıştı. Uzun boylu, siyah, dalgalı saçlarının ahenkle taranışıyla hafızalarda fotoğrafı silinmeden kalacak kadar yakışıklı bir delikanlıydı o. Balıketli, ela, derin bakışlı, yaşına rağmen olgun davranışlarıyla herkesin dikkatini üzerine çeken cesur biriydi. Herkes tarafından övgüyle anlatılan bir fiziğe sahipti.

Hulusi ya da damadı Yusuf onu okuluna kadar özel araçla bırakır, çıkış saatlerinde yine onlardan biri alırdı okuldan. Ara yerde, Güven ailesi ile olan amansız düşmanlıkları vardı. Genç ve güzel bir anne olan Berinay'ı korkutan şey, oğluna gelebilecek düşman zararıydı. Bu korku, oğlu okula gidip gelene kadar yorgun düşürüyordu onu.

Yüksek duvarlarla çevrili villanın geniş bahçesinin kenarında Hulusi ile ailesinin yaşadığı müstemilat binası ve bahçenin dışarıya açılan ihtişamlı kapısının önünde daima nöbet tutan iki silahlı koruma hiçbir vakit eksik olmazdı. Bu sebeple yüreğinden hiç silinmeyen bir burğu, gözlerinde hüznü vardı Berinay'ın. Korkak ve tedirgin yaşıyordu...

Saltuk Buğra'ya çok şey anlatılmamıştı. Güven ailesinin kendilerine düşman olduğunu, arada karşılıklı kanların döküldüğünü, abisi ile dayısının bu sebeple cezaevinde olduklarını biliyordu sadece. Güvenlerden başka düşmanlarının olduğundan ona hiç

bahsedilmemişti. Berinay'ın Saltuk Buğra'ya, Sarigüllerin de düşmanları olduğunu söylemeyişi, kim bilir, belki de oğlunun düşmanlarını çoğaltmaması içindi...

Berinay'ın içinde, adını koyamadığı dehşetli bir sıkıntı vardı. Adını Suzi koyduğu kedisi ve kendisine, “Beriş, Beriş!” diyerek sık sık laf atan papağanıyla konuşmaktan usanmış olacak ki cenderede sıkıştırılan yüreğini serinletmek için bahçeye çıkmıştı.

Ortalarda kimseler yoktu. Gün, kuşluk vaktini aşalı hayli zaman olmuş, öğlen ezanının gök kubbeye içli nameler halinde çekilişinin yankıları uzak minarelerden kulaklarına dökülüyordu.

Muhteşem bahçenin gül ağaçlarıyla bezenmiş mevkisindeydi gözleri... Genç kızların hicaplı anlarında kızaran yanaklarına benziyordu başucunda durduğu gülün yapraklarındaki desenler. Gamlıydı... Edebiyata âşık bir gönlü vardı Berinay'ın. Çok güzel bir kızdı vakti zamanında ve seneler ona hiçbir şey kaybettirmemişti... Annesi koymuştu adını... Onun bir adı daha vardı, sadece annesinin onu severken söylediği bir ad... “Zehribal'ım” diye severdi onu küçükken ve hemen arkasından eklerdi kızına koyduğu lakabın anlamını:

“Öyle güzel ve sevgi dolusun ki yavrum, bahtımın son gülüsün sen. Zehrin bile bal oluyor annene bakan sihirli gözlerinde. İşte bu yüzden annenin Zehribal'ısın.”

Bu sözler yankılanıyordu şu an Berinay'ın kulaklarında... Taze açan bir gülün yapraklarına aşk ve hüznü dolu ışıltılarla bakıyordu. Göz pınarları sessiz bir akıştaydı. Bir kitapta okumuştur Berinay, “Bütün canlılar konuşulanları duyar.” diye. Gül ağacının dallarında, desen desen açan yapraklarıyla söyleşip dertleşmesi ondandı.

Bahçe çalışanı emektar Hulusi, eşi Ayşe, kızları ve damatları ortalarda yoktu... Henüz on yedisindeki oğlu Saltuk Buğra

okuldaydı ve Berinay henüz, bir hafta önceki hadisenin etkisinden kurtulamamıştı.

Güllerle sohbet ederken aklının yarısı okuldaki oğlu Saltuk Buğra'daydı. Korkularının birincisi bahçe kapısından dışarı çıkamıyor olması, diğeri de oğlu Saltuk Buğra'nın okuldan sağ salim gelişini beklemektir.

***

Tokat semasının üzerinde kasvetli bir hava vardı şu an... Güneş bir göz kırpyordu dünyaya, hemen sonra koyu bulut dağlarının arasından kayıplara karışıyordu. Lisenin bahçesi üçlü beşli öğrenci gruplarının cıvıltılarıyla doluydu.

Uzun boylu, dalgalı saçları omuzlarının üzerine kadar dökülen lise son sınıf öğrencilerinden bir delikanlının keskin bakışları, biraz ötelerinde arkadaşı Erkam ile konuşan Saltuk Buğra'nın üzerindeydi.

Güvenlerin torunu Bülent'ten başkası değildi Saltuk Buğra'yı kin dolu bakışlarının hedefinde tutan. Arkadaşı Serdar ona bir şeyler söylüyordu fakat Bülent'in kendisini dinleyip dinlemediğinden haberdar bile değildi. Serdar, Bülent'in başka âlemlerde olduğunun farkına vardığında ısrarlı bir seyir tutturmuştu kinle dolu bakışlarının döküldüğü istikamette.

Serdar, Bülent'in hedefinde duran Saltuk Buğra ile Erkam'ı fark edince tedirgin oldu. Kaygı dolu gözlerini Bülent'in üzerine çektiğinde ise huzursuzluğunu dışa vurdu... Bülent'in kin dolu bakışları hedefini döverken, Serdar'ın tedirgin bir ikazı vardı arkadaşına:

“Bülent!”

Cebinden sustalısını çıkarıp açılış düğmesine çökerken kulakları bu sesi duymamışa benziyordu... Karşısındaki manzara ürkütmüştü Serdar'ın düşüncesini. “Sakin!” diye yükseltti sesini.

Bülent arkadaşını duymuyordu bile. Kinle baktığı noktaya odaklanmıştı ve o istikamete yöneltmişti adımlarını. Serdar, az önce Bülent'in cebinden çıkarıp açılış düğmesine çöktüğü sustaliya baktı. Kendisine aldırış etmeden yürüyüp giden Bülent'in üzerindeydi tedirgin bakışları. Arkadaşını izlerken kalbi ölümcül vuruşlardaydı.

Nefesi tedirgin, gözleri korku doluydu Serdar'ın. Henüz bir hafta önce vuku bulan hadisenin etkisinden kurtulamamışken bir yenisi daha kanla yazılacaktı hafızalara... Bülent okuduğu lisenin derslerle çok fazla ilgisi olmayan vasat öğrencilerinden biriydi...

Saltuk Buğra ile aynı sınıfta değillerdi ancak her ikisi de okudukları lise sıralarının son günlerini yaşıyorlardı. Varlıklı, her arzusu yerine getirilen zengin bir ailenin çılgın çocuğuydu Bülent. Saltuk Buğra haberdar değildi kendisine yaklaşan felaketten. Bir hafta önce babasının lüks aracını kaçırmıştı Bülent ve olanlar olmuştu... O, dehşet dolu sahnenin karelerinde yine en yakın arkadaşı Serdar vardı Bülent'in yanında.

Hulusi Kâhya az önce Saltuk Buğra'yı okul kapısına kadar bırakıp dönünce, Saltuk Buğra bir noksanını hatırlayıp lisenin karşısındaki kırtasiyeye geçmişti. İhtiyacını alıp kırtasiyeden çıktığında, caddenin öbür tarafına geçmeyi hedeflerken dalgın ve sakindi. Trafikğin durmasını bekliyordu kaldırımın kenarında.

Bülent babasının aracını kaçırmıştı okula gitmek için. Yanında hiç ayrılmadığı arkadaşı Serdar vardı. Kaldırım kenarında Saltuk Buğra'nın beklediğini gördüğünde gözleri alev alev parlamıştı. Ani verilmiş bir kararla direksiyonu kaldırım kenarında bekleyen Saltuk Buğra'nın üzerine kırdığında Serdar şaşkınları yaşarken, Saltuk Buğra'nın dalgınlıktan çabuk sıyrılıp atik bir hareketle kenara fırlaması kurtarmıştı hayatını.

Az önce ayrıldığı kırtasiye dükkânındaydı Saltuk Buğra'nın hayretli bakışları. Bülent'in kullandığı lüks aracın, önce havalanırcasına kaldırımın köşe taşlarını aşip az ilerideki kırtasiye dükkânından içeriye dalması kaldırımında yürüyenlerin paniğe kapılmasına sebep olmuş ve kazadan kıl payı kurtulanlar seyrin şokunu yaşamaya başlamıştı. Kazada yaralanan ya da hayatını kaybeden yoktu ancak kırtasiye dükkânı perişan bir haldeydi. Aracın içinde bulunan iki arkadaş, hava yastıklarının şişerek kendilerini korumasına borçluydu hayatlarını.

Bülent ve Serdar yara almadan inmişlerdi aracın içinden. Panik içinde soluklanan kırtasiye çalışanına hiçbir şey olmamış gibi bakıp, arabanın durumuna bile aldırış etmeden, ezbere bir yürüyüş tutturmuşlardı caddeye doğru. Gözler, iki kafadar maceracının üzerindeydi. Bülent'in alabildiğine sakin olmasına karşılık, Serdar'ın kalbi duracakmış gibi atıyordu.

Saltuk Buğra'nın gözlerindeki yansımalar alevlendi. Bülent ve Serdar vardı alevden bakışların düştüğü istikamette. Bu masum bir kaza değil, kendisi için hazırlanmış bir ölüm davetiyesiydi. Kaldırımında bulunanlar bir anda ikinci şoku yaşamaya başlamışlardı...

Saltuk Buğra, Bülent ile arkadaşına hızla yaklaşmış ve öfkenin kasırgalaştırdığı hareketlerle ölümcül yumruklar indirmişti Bülent'in suratına... Neye uğradığını bilemeden kaldırımları kucaklamıştı Bülent. Şiddetli tekmeler yağıyordu Bülent'in bedenine ve kaldırımdakiler şaşkınlıkla izliyordu kavgayı.

Hadiseye başından beri şahit olanlar ayırmaları, bedenine öfkeyle inen darbeler Bülent'in felaketi olabilirdi. Serdar'ın bedeni heykelleşmişti Saltuk Buğra'nın arkadaşına indirdiği tekmeleri seyrederken... Daha birkaç saniye öncesinin şokunu atlatmadan, başka bir maceranın ortasında bulmuştu kendini ve kanı damarlarında kurumuştur.

“Dur!” diye haykırışlardaydı, Saltuk Buğra’ya sıkı sıkıya sarılıp hareketlerini kısıtlayan adam. Derin, alev topu gibi ciğerlerine nefes indiren delikanlının, kendisini sarmalayan adama bakıp sesini yükseltişi anlatıyordu olayın aslını:

“Ehliyeti bile yok. Beni öldürmek için üzerime kasten sürdü arabasını.”

Adam, “Hepimiz gördük olanları.” dedi. “Polis çağırırız, cezasını çeker.”

Saltuk Buğra lanet okuyan gözlerle baktı kaldırımında kıvranan Bülent’e ve göz göze geldiklerinde Saltuk Buğra’nın az önce adama söylediklerini kabullenen, kin ve öfkeyle dolu acılı bir ses çekiliyordu göklere:

“Bugün yine kurtardın, yarınları var bu dünyanın. Seni yaşatırsam namerdim. Korkacaksın benden, korkacaksın!..”

Saltuk Buğra, Bülent’in yenilgiyle söylediklerine küçümseyerek bakmıştı ve yine herkesi hayrete düşüren davranışıyla adamın sarmalından kurtulup kalabalığı arkasında bırakarak gözlerden kaybolup gitmişti. Daha sonrasını arkadaşlarından duymuştu Saltuk Buğra ve annesi.

Dedesi Mümtaz Güven, babası Emrah ve büyük dayısı Erhan hadise yerine çağrılmış, kırtasiye dükkânının zararı ödenmiş, şikâyetçilerden özür dilenerek hadise örtbas edilmişti.

Çoklarının tanıdığı bir aile idi Güvenoğulları... Karakol, Berinay ve Saltuk Buğra’ya şikâyetçi olup olmadıklarını sorduklarında, alınan cevap beklenen bir cevap değildi. Anne ve oğul, şikâyetçi olmamışlardı her nedense.

Saltuk Buğra ve annesi şikâyetçi olmayınca, Bülent ve ailesi için adeta bir zafer muştususu dillendirilmeye başlanmıştı. Okul müdürü, hadiseyi öğrenen öğretmenler ve talebeler anlam verememişlerdi hadisenin örtbas edililişine.

Bülent yenilgisinin tahribatını soran arkadaşlarına, hadisenin nasıl olduğunu, hamasi duyguların tezahüründe eşî bulunmaz bir gurur vesilesi olarak anlatıyordu:

“Kurtardın, şikâyetçi olmamış Saltuk Buğra.”

Başına toplaşıp kendisine soru soran sınıf arkadaşlarına bakıp meseleyi şöyle anlatıyordu Bülent:

“Öldürecektim. Üzerine sürdüm arabayı, şansı kurtardı onu bu defa. Bir dahakine asla öyle bir şey olmayacak. Annesi ve kendisi korkuyla yaşıyorlar... Ailede kalanların ikisi cezaevinde. Annesiyle kendisi de evlerinde mahkûm...”

Arkadaşlarına bakıp gururla mırıldanıyordu:

“Annesinin adını, ‘İssız Evin Kedisi’ koydu dayım. Dışarı çıkamıyor o yüzden. Dayım ona âşık, “Doksanında bile olsa benden kaçamaz.” diyor onun için. Yüreği yetiyorsa annesini dayımdan korusun...”

Bülent Saltuk Buğra’ya doğru yol alırken, Serdar gözlerinin önünden bir sinema şeridi gibi geçirmişti bir hafta öncesinde olanları ve şu an, arkadaşının felakete doğru attığı adımları izlerken, ürpertinin şafağı inanılmaz bir tedirginlik içinde atıyordu gözlerinde.

“Bülent!” diye yükselen sesiyle onu son defa ikaz etti.

***

Maddi imkânları yerinde olmasına rağmen talihsiz bir hayatı vardı Berinay’ın. Hayat onun için her geçen gün çok bilinmeyenli denklemleri andırıyordu. Her şey beklenmeyen bir anda, muhal ortamında buluşuyordu bazen ve düşüncelerini harekete geçiremiyordu çözümsüzlüklerin çaresizliği.

Önce ailenin en çok sevilen evladını, küçük abisini ve aynı gün annesini kaybetmişti Berinay. Daha sonra akla hayale sığmayacak olumsuzlukları yaşamış, kalbinin bütün kapıları-

nı aşka araladığı anlarda gururuyla oynanmış ve aşk sandığı yalancı duygular hicranlı bir masal olmuştu onun dünyasında.

Büyük abisi ve dayısı cezaevindeyken babasını da kaybedince adını, “İssız Evin Kedisi”, koymuştu düşmanları. Dünyasının tamamı, ihtişamlı villalarının geniş bahçesi kadardı. Her nerede olursa olsun, çantasından tabancası eksik olmazdı...

En yakın dostlarıyla düşman olmuşlardı. Eskiden parçalanmamış bir aile görüntüsündeki eski dostlarıyla şimdi azılı iki düşmandılar... Onlarını hikâyeleri kayda değerdı bu yüzden. Önce bir aşk masalı girmişti dostlukların arasına. Bir başka dostuyla kırgınlıkları vardı. Berinay, olup biten her şeyin kendisi yüzünden vuku buluşunun azabını yaşıyordu suçsuz olduğu halde.

Hayatın rengini değiştirmişti kader. Oğlu Saltuk Buğra’yı emektar çalışanları Hulusi ya da damadı özel araçlarıyla götürüyordu okula, akşam çıkışta da yine onlardan biri alıyordu. Berinay, oğlu Saltuk Buğra için çok kaygılıydı, gözü yollarda kalıyordu o eve dönünceye kadar...

Güvenoğullarının Erhan’ı tek taraflı sevdasıyla yıllardır peşindeydi. Onlar reddedilmeye alışkın değildi. Erhan, fırsatını bulur bulmaz, nerede olursa olsun Berinay’ı kaçırmak için yemin etmişti. “Doksanında bile olsun vazgeçmem senden.” demişti ona.

Berinay Erhan’ın evlilik teklifini kabullenmediği için kan dökülmüş, ticari ortaklıkları da Berinay Güvenlerin oğlu ile evliliği kabullenmeyince bozulmuştu. Hatta Berinay, abisinin kaderini değiştiren reddiyenin de sorumlusu hissediyordu kendini. Abisi Muhsin, güvenlerin kızı Tuğba ile nişanlıydı ve düğün için sayılı günler kalmıştı.

Berinay, Erhan ile evliliğe hayır deyince dostluklar kanla, ticari ortaklık ayrılıkla, Erhan ile Tuğba’nın düğünleri de firkatın can yakan husumetiyle noktalanmıştı. Kan ve kin

vardı ara yerde artık ve yıllardır vuslatı olmayan bir aşkın yeminindeydi Erhan...

Saltuk Buğra ile ikisi kalmışlardı şehrin en görkemli vil-lasının aşılmaz duvarlarının arasında. Düşmanları güçlü ve hoyrattı. Yüreğinde her daim, “Oğluma bir kötülük yapılırsa...” korkusunu demleyen ürpertiler hâkimdi.

Şu an otuzlu yaşlarındaydı Berinay. Hayatta kimsesiz ve güçsüz kalmıştı. Muhteşem bahçenin etrafına çekilen yüksek, aşılmaz duvarlar ve bu duvarların üzerindeki dikenli teller bir nebze olsun azaltıyordu korkularını... Aşılmaz görünen duvar-ların korunaklı bir kapısı vardı ve bu kapıda silahlı güvenlikler yirmi dört saat nöbet tutuyordu.

Devasa arsaları, tarıma uygun arazileri, envai çeşit seb-ze meyve bahçeleri ve buralarda çalışan birçok işçileri vardı. Mahsul alımlarıyla, Hulusi Kâhya, eşi Ayşe, kızları Gizem ve damatları Yusuf ilgileniyordu. Cezaevindeki abisinin ve dayı-sının ziyaretine bile gidemiyordu korkudan... Bütün işlerini Hulusi Kâhya yapıyordu.

Çok sıkıntılı bir hali vardı bugün... Bahçeye çıkıp içindeki vehmi gül ağacı ve çiçekleriyle serinletmeyi düşünmüştü an-cak her ne yaptıysa yüreğini cenderede sıkıştıran buhranını rahatlatamamıştı. Kirpiklerine asılan şebnemli pırılıtlarla seyre daldığı gül ağacı ve bahçenin masalsı manzarası derdine deva olmayınca, villanın açık duran kapısından süzülüp tekrar içeri geçmişti.

Suzi onu gördüğünde uyukladığı yerden fırladı, ayaklarının dibinde durdu ve etrafında cilveli koşuşlar yaparak döneledi. Berinay’ın gözleri ise adını Yurtsuz koyduğu papağanın kafe-sindeydi. Suzi kendisiyle ilgilenilmediğini hissedince bırakmadı Berinay’ın peşini. Huysuzlaştı, bacaklarına dolaştı. Beyazın leke götürmeyen rengindeki tüyleriyle okşadı ayaklarını Yurtsuz’a gitmemesi için. Başaramayınca bir köşeye çekilip kuyruğunun

üzerine yaslanırcasına oturdu ve hüzünlü bakışlarla izledi Berinay ile Yurtsuz'u.

Berinay'ın içli ve hazin bir sesi vardı Yurtsuz'a bakarken. Normalde daha çok ilgilendiği kedisi Suzi'ye nedense aldırış bile etmemişti bu defa. Kafesin karşısında durup hüzünlü, inadına ılık ve içli bir sesle adını Yurtsuz koyduğu papağanıyla konuşuyordu:

“Senin de özlemini duyduğun annen ve baban var mıydı Yurtsuz?

Akrabaların, aşinası olduğun arkadaşların yok muydu senin?

Özlüyor musun onları?

Sahi Yurtsuz, bu kafese girmeden önce, kalbine yazıp da kavuşamadığın biri var mıydı?

Onlar özgür müdür, kanat çırpıyorlar mıdır uçsuz bucaksız semalarda gönüllerince?

Sen de hürriyetine kavuşmak ister misin?”

Papağan Berinay'ın bütün konuştuklarını anlıyormuş gibi haykırdı her zamanki hitabıyla:

“Beriş, Beriş, Beriş!..”

“Sahi kafesinin kapılarını sonsuza kadar açsam ve hürriyetine kavuşman için seni azat etsem!.. Yurdunu, yuvanı, akrabalarını ve kalbine sevdasını yazdığın biri varsa, bulur musun?

Kaygılarım var Yurtsuz. Ayrıldıklarını bulamazsın. Hürriyetine kavuşsan bile, tehlikelerle mücadeleyi unutturduk sana... Yenik düşürür hayat seni, savaşılamazsın...

İnsanların haz duygularının kölesi olmuş özgürlüğün.

Senin dünyanın da işte bu odanın içi kadar, ne yapsan hayallerini buradan öteye taşıyamazsın.

Aldırma, ben de senden farksızım. Senden biraz daha özgür, biraz daha geniş bir dünyada yaşıyorum, fazlası yok.

Yaşadığımız evin ve bahçenin kapladığı mekân kadar benim dünyam da.

Berinay değil artık benim adım biliyor musun Yurtsuz? Değiştirip “İssız Evin Kedisi” koydular...”

***

Okulun bahçesinde başlayan intikam alevinin yalağları göklere tırmanırken, Serdar, peşinden koşup koluna kuvvetle asılmasına rağmen Bülent’i durduramayınca, tedirginliği artmıştı. Saltuk Buğra ile Bülent’in arasında hâlâ hatırı sayılır bir mesafe vardı ancak az sonra olacakların korkusu vardı Serdar’ın kalbinde; peşini bırakmaya niyetli görünmüyordu.

Bülent’in yüreğinde dinmeyen bir öfke vardı ve davranışları hırçınlığın son raddesindeydi. “Gözü dönmüş” denir ya, bu tarif tam da Bülent’in bu haline göreydi. Biraz önce kolundan yakalayıp bırakmayan arkadaşının elini lanetli bir öfkeyle, yapıştığı yerden koparıp yoluna devam ederken, “Bırak kolumu! Uzak dur benden!” diye haykırdı Bülent. O, bahçedeki koyu ses uğultularının arasında kaybolup giderken, Serdar arkadaşını vazgeçirme niyetiyle hâlâ peşindeydi:

“Bülent, kardeşim, daha bir hafta öncesinin olumsuzluğunu düşün, vazgeç şu maceradan!.. Şikâyet bile etmediler Bülent! Artık hayatınla oynamaya bir son vermelisin.”

Yoluna ısrarla devam ederken, hiddetlenip azarcı bir bakış uzattı Serdar’a:

“Güvenleri şikâyet etmeye onların yüreği yetmez. İçlerinde hiç sönmeden yükselen cehennem alevleriyiz biz. Dayıları cezaevinde, kimseleri yok. Annesinin adının ne olduğunu duydun mu sen? ‘İssız Evin Kedisi’ onun adı. Dünyası evlerinin bahçeleri kadar.. İssız Evin Kedisi dışarı çıksın yüreği yetiyorsa, dayım ona âşık kanka, yemini var. ‘Doksan yaşında bile olsa o benim.’ diyor.”

Bülent'in bu hoyrat hali, genç ve güzel bir kızın gözünden kaçmamıştı. Saltuk Buğra'nın sınıf arkadaşıydı sıra dışı yürüyüşün sahibi ve daha çok Bülent'in elindeki sustalı çekmişti Gülistan'ın dikkatini. Saltuk Buğra'ya doğru öfkeyle yaklaşması hayra alamet olamazdı Gülistan'a göre. Bülent'i kaygıyla izlemeye başlamıştı. Az sonra aradaki mesafenin kapandığını fark ettiğinde, daha bir hafta önceki korkunç hadiseyi hatırlayınca Gülistan'ın düşüncesi allak bullak olmuştu. Her nedense irade dışı bir hareketleniş vardı ve o da bir yandan adımlarını Bülent'in yaklaştığı noktaya doğru atmaya başlamıştı.

Serdar vardı Bülent'in peşinde. Lisenin bütün öğrencileri her şeyden habersiz gruplar halinde ve kendi âlemindeydi. Bir umut vardı Saltuk Buğra'nın yakınlarında gezinen. Bütün talebelerin çok sevdiği beden hocaları, Saltuk Buğra ve yanındaki arkadaşına oldukça yakın bir mesafede geziniyordu...

Gülistan hem kıyametin kopacağı noktaya irade dışı adımlarla yaklaşıyor hem de Bülent'i ve Saltuk Buğra ile peşinden koşan Serdar'ı korkulu gözlerle izliyordu. Bülent, hedefine yaklaşırken sokranışları yankılanıyordu Serdar'ın kulaklarında. Gülistan'ın kulaklarına da fısıltılar halinde dökülüyordu öfkesinin kıvılcımları:

“Kimseniz kalmadı. Benim bahtıma da sen düştün, kendini beğenmiş silik şahsiyet.”

Saltuk Buğra dalgındı. Arkadaşı Erkam ile koyu bir sohbet vardı aralarında... Bülent sustalıyı arkasına saklamıştı Saltuk Buğra'ya yaklaşırken. Gülistan ile Serdar'ın gözleri, saklı tuttuğu sustalının üzerindeydi. Korkunç bir sahnenin kurgusu vardı Gülistan ile Serdar'ın tedirgin bakışlarında.

Bülent, Saltuk Buğra'nın karşısına geçip sustalı bulunan elini hışımla havalandırıp Saltuk Buğra'nın kalbini hedef aldığı anda, Saltuk Buğra'nın dalgınlığından faydalanmayı düşünen Bülent dâhil, okulun bahçesinde olan herkesin yüreğine dokunan acı bir

çığlığın feryadına kapılıyordu bakışlar. Gülistan'ın gökleri kuşatan feryadı Saltuk Buğra'yı dalgınlığından uyarmıştı. Bülent'in dikkati bir an için dağılırken, Saltuk Buğra harekete geçmişti.

“Saltuk Buğraaaa, dikkat eeeet!..”

Bülent'in öfkeyle dolu hamlesini bir an için zayıflatan ve Saltuk Buğra'ya kendisini koruması için fırsat kazandıran bir çığlıktı Gülistan'ın dudaklarını terk eden... Beden öğretmeni dâhil, bahçede bulunan bütün öğrencilerin gözlerini olay yerine çevirmesine yetmişti Gülistan'ın bahçeyi kuşatan feryadı.

Saltuk Buğra güçlü bir fiziğe sahipti. Gözlerinde korkunç bir ışık patlamasıyla uyanıp havada yakalamıştı sustalıyı tutan bileği ve acı bir kuvvetin hışımıyla neye uğradığını şaşırılmıştı Bülent.

Sustalıyı kavrayan elin bileği Bülent'in sırtına kıvrılıp sustalı elinden düşürüldüğünde beden öğretmeni yetişmişti hadiseye. Ancak Saltuk Buğra rakibini çoktan gururu yerlerde sürünecek bir hale düşürmüştü. Sustalı yerdeyken Bülent'i sıkı sıkıya sarmalayıp hızla kendisine çevirmiş ve feleğini şaşıratan bir kafa darbesiyle onu yere çalmıştı. Beden öğretmenin müdahalesine kadar tekmeleri can yakan boyutlardaydı ve bu defa acı çığlıkları atan saldırganın kendisiydi. Beden öğretmeni ve Erkam, güçlkle zapt etmeye çabalıyordu Saltuk Buğra'yı.

Bülent'in ağzı burnu kan içinde ve perişan bir haldeydi yerlerde acıyla kıvrılırken. Serdar vardı başucunda. Beden öğretmenin gözleri yerdeki sustalıdaydı. Etraflarını saran talebelere baktı öğretmeni ve bir kız öğrenciye, “Mendil ya da bir peçete verin!” diye seslendi. Hoca hadisenin büyüklüğünü kavramış olmalı ki sustalıdaki parmak izlerinin kaybolmaması gerektiğini düşünüyordu. Az sonra Müdür Bey belirmişti yanlarında. Beden öğretmeni de peçeteye sarılan sustalıyı ona uzatmıştı.

“Müdür Bey, bu çocuk canı ruhlu ve belli ki uslanmayacak ...”

BERİNAY

Bugün kasvetli bir hava vardı şehrin ufuklarında. Güneş bir parılıyordu, bir yok oluyordu bulut dağlarının arasında. İçsel bir sıkıntının sarmalındaydı Berinay'ın gönlü. İssız evin aşılmayan duvarlarının arasına sığdıramaz olmuştu vehimlere tutsak yaşayan yüreğini. İçinde gittikçe koyulaşan sıkıntının rüzgârına kaptırmıştı duygularını.

Villaya giriyor, duvarların ses vermeyen dilsizliğinde ves-veseye kapılıp yeniden bahçenin aşılmaz, yüksek duvarları arasında buluyordu kendini. Çiçeklerle, meyve ağaçlarıyla, toprağın bağırını delip fışkıran sebzelerle konuşuyordu. Tarifsiz bir karamsarlık içindeydi gönlü. Etrafına bakındı ve sonra kahırlı duygular içinde hüznün dolu bakışlarıyla süzdü bahçeyi. Çırpınış içindeydi kalbi. Her nefes alıp verişinde yanık kokusu geliyordu ciğerlerinden. Bakışları mahmurdu, gözlerinden yansıyan ışıklar çaresizlik içindeydi.

Kahırlı bir gönülle efkârlı bakışlarını ihtişamlı bahçe kapısının aralanışına yöneltti. Dışarıda nöbet bekleyen güvenliklerden birinin içeriye süzülüşünü garip duygularla izledi. Korumalarının kendisine doğru yürüyüşünü seyrederken kötü bir haber alacakmış gibi korkunç bir hisse kapıldı. Kanını damarlarında tutuşturan amansız bir alev dalgasıyla dağıldı bedeni. Elinde bir zarf vardı korumanın. Bu zarf, tedirginliğini daha da artırmıştı... Korku, Berinay'ın boğazına kördüğümler atmıştı.

“Hanımım mektubunuz var!..”

Suskundu, konuşamadı, buğulu bir bakış attı korumasına. Zarfı onun elinden alırken buruk bir kabul, gamlı bir baş eğişi cevabı. Konuşması sadece bundan ibaretti... Güvenlik elemanı aynı sessizlikle uzaklaşıyordu yanından...

Berinay, zarfı gözlerinin önüne tuttuğunda gönderen adının olmayışı öfkesini dağıtırmıştı. Derin, alev topunu andıran bir nefes indirdi ciğerlerine. İç sesinin yankısı vardı kulaklarında:

“Her zaman gelenlerin aynısı...” demekle yetiniyordu. Her hafta kendisine gönderilen isimsiz mektup, korkularını her geçen gün biraz daha demliyor ve artırıyor. Polise göndermişti birkaçını. Kendince bu tehditlerin kimin tarafından gönderildiği belli olsa da delil olmadıkça kolluk kuvvetlerinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece, “Araştırıyoruz.” denilip geçiliyordu sorulduğunda.

Zarfı nefretle yırtıp içindeki kâğıdı çıkardı ve bilgisayar harfleriyle yazılan çıktıdaki satırların üzerine indirdi gözlerini:

“İssiz Evin Kedisi, yüreğın yetiyorsa dışarı çık. Er ya da geç... Benden kaçışın olmaz...”

İçli, ciğerlerini söken bir nefes aldı. Yeniden zarfın içine koydu kâğıdı, yırtmadı. Biriktiriyordu onları. Kim bilir kaç adet olmuşlardı... Abisi ve dayısı cezaevinden çıktıklarında o tehdit mektuplarını sahibine yutturacağını düşündükçe kini bin kat çoğalıyordu. Bitip tükenmeyen tehditleri savuran, Güven ailesinin büyük oğlu Erhan'dan başkası değildi, ancak ispatı bu durumda zordu. Erhan'a ait bir parmak izine bile rastlanamamıştı şimdiye kadar gelen zarfın ve içindeki not kâğıtlarının üzerinde.

Saltuk Buğra da haberdardı annesine gönderilen isimsiz tehdit mektuplarından. Kendince araştırırsa da somut bir belgeye ulaşamıyor olması çıldırtıyordu onu.

LİSENİN BAHÇESİ

Okul müdürü polis çağırmişti hadise yerine. Beden Eğitimi hocası da görgü şahidiydi. Bülent ve arkadaşı Serdar, Gülistan, Saltuk Buğra ve Erkam karakola ifade vermeye götürülmüşlerdi. Berinay'a bildirilmemişti olay. Yazmacı Baba'nın oğlu Avukat Ruşen Yaman, Saltuk Buğra'nın velisiydi. Onu aramıştı Müdür ve hadiseyi anlatıp karakola kadar gelmesini istemişti. Ruşen şaşırmamıştı duyduklarına. Berinay uzaktan akrabaları olurdu ve babasının sıkı talimatı vardı ona:

“Bu anne ve oğul bize emanet evlat... Mümtaz ve tayfası onlara düşmanlık yapmak için fırsat kolluyor...”

Ruşen haberi alır almaz derin düşüncelere dalıp gitmişti. Önce Berinay'ı olaydan haberdar etmeyi düşünmüş, sonra vazgeçmişti. Acilen Kâhya Hulusi'yi cep telefonu ile aramış, Berinay'ın olaydan asla haberdar olmaması gerektiğini söylemiş ve karakolda buluşmalarını salık vermişti.

Bülent aldığı darbelerle bitkin haldeydi karakolda. Babası, annesi, dedesi herkes oradaydı. Mümtaz karakola geldiğinde ilk karşılaştığı kişi Avukat Ruşen Yaman olmuştu... Keskin baktı ona ve hiçbir şey konuşmadan dişlerini sıkarak geçti yanından. Mümtaz'ın hemen peşinden giren Erhan, avukatla göz göze geldiğinde öfke doluydu. Aradığını bulamamışlığın kahrını vardı beden dilinde. Kenarda bekleyen Hulusi Kâhya'nın